

Kastílske pláne

XCVII Podobizeň

Môj detský vek sú chvíle v sevillašskom dvore v máji,
zrejúci citrónovník a veľký svetlý sad;
a mladosť, dvadsať rokov v kastílskom pustom kraji,
môj príbeh, zopár vecí, čo nechcem spomínať.

22)

Nebol som zvodca ako podobná slávna cháska
– viete, že s obliekaním mám značné ťažkosti –,
ale aj moje srdce šípom zasiahla láska
a miloval som na nej všetko, čím pohostí.

Hoc kvapky jakobínskej krvi mi prúdia v žilách,
môj spev vyviera stále z pokojných prameňov;
a viac než tí, čo si ich doktrína podmanila,
som v dobrom zmysle slova dobrák, priam bez tieňov.

Zbožňujem krásu; v duchu modernej estetiky
režem aj staré ruže zo záhrad s Ronsardom;
netúžim po líčidlách súčasnej kozmetiky
a trubadúrske trilky nie sú mi príkladom.

Pohrdam tenormi s ich prázdnyimi romancami
a zborom svrčkov, ktorí spievajú pri lune.
Nezamieňam si hlasy s plytkými ozvenami
a medzi tými hlasmi pre mňa len jeden znie.

Som romantik, či klasik? Neviem. Je vo mne chcenie
opustiť svoj verš, ako opustí vojak meč:
slávny pre ruku, čo ním mávala neochvejne,
nie pre umenie majstra, čo kul ho a šiel preč.

Vedieť reč s človekom, čo celý čas ide so mnou
– kto hovorí so sebou, raz bude s Bohom vari –;
môj monológ je hovor s priateľom dobrých sklonov,
čo, filantrop, ma učí láske ku každej tvári.

A nie som vám nič dlžný; skôr vy mne za písanie.
Každý deň bývam v práci, zo svojho zaplatím
za šaty, ktoré nosím, ako aj za bývanie
i za chlieb, čo ma živí, za posteľ, v ktorej spím.

A keď raz nadíde čas poslednej plavby, siný,
na lodi na odchode, čo sa už nevráti,
budem stáť na palube ľahký, bez batožiny,
ako syn mora, takmer nahý, z dní odviaty.

CXIX

74)

Vytrhol si mi, Pane, čo som mal najviac rád.
Počúvaj moje srdce, ten nárek v dlhom spore.
Dnes proti mojej vôli si zvolil svoju, chlad.
Môj Pane, sme už samy, moje srdce a more.

CXX

Nádej vraví: jedného dňa
ju uvidíš, ak dosť dúfaš.
Beznádej však protirečí:
je len zdrojom tvojich útrap.
Srdce moje, bi... Nie všetko
pohltila zemská hruda.

(75

CXXI

Tam po tej vysočine,
kde Duero si značí
okolo Sorie
oblúk luku, olovenými svahmi,
pomedzi flaky ošarpaných dubín,
moje srdce zas blúdi v zasnívání...

– Nevidíš, Leonor, skrehnuté vetvy
topolov nad vlnami?
Pozri na modrý, biely Moncayo; pod,
túlajme sa, dlaň v dlani.

Po týchto pláňach milovaných končín
s lemom – zaprášenými olivami –
chodievam osamelý,
ustatý, smutný, zamyslený, starý.

CLX

Piesne z horného Duera

Pieseň dievčat

I

96)

Mojím milným je mlynár,
vlastní súci mlyn,
blízko rieky pod prístreškom –
borom zeleným.
Družky, po piesni mám hlad:
„Po sorijskom kraji chcem sa
stále prechádzať.“

II

Po sorijských lúkach voľne
môj pastierik ide si.
Keby som tak bola dubom
na tom návrší.
V čase, keď by odpočíval,
bola by som tieňom duba,
aby sa tam skrýval.

III

Môj milý je dobrý včelár,
vždy pri svojom včelíne,
zlaté včielky prilietajú,
odlietajú nevinne.
V tvojom úli s našou hrou,
včelár mojej duše, budem
vďačnou včelárkou.

IV

Na sorijských horách vie nás
modrosť a sneh ohromiť,
môj milý je drevorubač
vždy zelených borovic.
Byť orlicou v lete,
aby som tak uvidela,
ako rúbe kmene.

V

Môj milý je záhradníkom,
po celé dni dozerá
na záhradu, ktorá leží
blízko Duera.
Pekná záhradníčka!
Červeň tuniky, priam mníšskej,
zeleň sukne získa.

VI

Na duerskom brehu v kruhu
dievčatá, vy nad oblaky,
roztočte sa v tanci, krásne
ako vlčie maky.
Čuhaja a skok!
Krúťte sa, znie flauta,
volá bubienok.

(97

